

„Bil je takrat starček v Jeruzalemu, ki mu je bilo ime — ime . . .“ Ivanki je naposled tudi jedenkrat samo ob sebi zastalo pripovedovanje. Uj, kako ji je kri šinila v lice

„Ime — ime . . .“ Nestrpno je stiskala ustnici, gubančila čelo, kot da se hoče siloma spomniti pozabljenega imena. Dva, tri hipe mine in zopet naskoči zapreko:

„Živel je starček v Jeruzalemu, ki mu je bilo ime — sv. misijon“.

Ribnikarjev pastir se je glasno zakrohotal. Stal je zopet pri peči.

Ivanki je šlo skoro na jok. Potolažil sem jo. Vendar je šla tisto popoldne nekam poparjena iz šole. Še skozi okno sem opazil, kako je samši hiteča tovarišicam naprej vedno še zgibala z ustnicami. Bržčas je ponavljala: Simeon, Simeon . . .

I, vsakemu se lahko kaj nakreti, pa je. Ali ni res?

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černej.)

16. Pri vstajenju.

Novo obleko sem imel, svitle črevljice in za klobukom pisano pero. Tako sem korakal, prav za prav skakal ob materini strani — k vstajenju.

Bil sem vesel in srečen. — Mati so mi bili tiste dni pripovedovali, kako je trpel za nas ubogi naš Odrešenik. In stiskalo mi je takrat srce, da sem komaj dihal. Tem bolj me je navdajala sedaj radost, ko se je bližalo vstajenje: spomin zmage Zveličarjeve.

Namesto dolgočasne drdre, so se zopet oglasili iz zvonika zvonovi, oj tako lepo in veličastno, kakor da so se v tridnevnem počitku nasrkali novih močij, novega življenja!

Prišla sva z materjo do cerkve. Pred vratmi so mi vzeli klobuk z glave in mi ga dali v roko. Bóg vé, kaj me je zmotilo, da sem ga — pokrižavši se z blagoslovljeno vodo — potisnil zopet na glavo. Tako sem prišel skoraj do sredine cerkve. Čudno se mi je zdelo, da so me vsi ljudje tako gledali. Sedaj so še-le zapazili, da sem pokrit. Hitro so me odkrili in — primerno pokarali. Bilo me je tako sram, da nisem vedel, kam bi se bil dejal. No, kmalu sva bila z materjo skrita v gnječi ljudij, ki so se klečé pomikali proti Božjemu grobu.

Ker so bili mati obdržali moj klobuk, sem jim mignil, da bi mi ga dali. Blizu mene je namreč stal drug fantič, ki je držal sam svoj klobuček, zato sem še jaz želel svojega. Mati me niso hoteli umeti, a ko sem jim obljubil, da se ne bom več pokrili, so mi izročili zopet pokrivalo.

Komaj in komaj sem se preril do groba. Obdajale so ga raznobarvene, čarobne luči. Tako sem bil zamaknjen, da so me morali mati s silo potegniti za ramo. — Šla sva v stol. Kmalu nato so zabučale orglje in po vsej cerkvi je odmeval veseli glas: aleluja. Videl sem, kako so naš dedec — star cerkveni ključar — vzdignili kip Izveličarja in ga nesli poleg mašnikov po cerkvi. Zgrabil sem mater za roko, da bi se pridružila tudi midva procesiji. V tem trenutku sem opazil, da nimam klobuka. „Mati, klobuk!“ sem zaklical na glas. Mati pa ga niso imeli in tudi v vsej klopi ga ni bilo najti. Še-le tedaj, ko je bila večina ljudij iz cerkve, sva ga našla blizu Božjega groba. Bil je popolnoma nepokvarjen, le — peresa ni bilo nikjer. Začel sem se jokati. Ko me mati niso mogli nikakor potolažiti, so rekli: „Ali boš res žalil Boga?“ Pretreslo me je in nisem se več jokal.

Domu gredé sem se zopet vtopil v žalostne misli o izgubi peresa. Tedaj je ustrelil nekdo nenadoma tik mene iz samokresa. Vstrašil sem se tako, da sem skočil visoko v zrak. Pri tem mi je zletel osodni klobuček na tla. Ko sem ga snažil z robcem, sem zapazil za širokim trakom — ovo pisano pero. Vzkliknil sem veselja. — Pozabljene so bile vse neprilike dneva in jasno in čisto mi je zvenelo zopet po mladi duši: aleluja.

Snežinka.

Yelike snežinke, liki fino, svilnobelo perje, so se naglo spuščale izpod neba in belile okajene, mokre, slamnate strehe, blatne ulice in golo, vsled obile mokrote začrnelo drevje. Tako gosto so padale, da ne bi videl niti pet korakov pred seboj. In kako so se sukale in vrtile iz višav! Ako bi pogledal gor, bi se ti zdelo, kakor da so si napovedale vojsko; teple in podile so se in mejtem prihajale vedno bližje in bližje zemlje. Ali komaj so revice priletele doli v rjavo, blatno kalužo, jedva so še zadnjič vzdihnile in že jih ni bilo več. Le tu in tam, kjer je bila kaka tratica, kamenje ali tršica, se je polagoma kopičil sneg in iz njega je molela tu in tam kaka zlomljena travnata bilka, črno-rjavo listje ali mokra palčika. Drugodi pa so se topile snežinke in večale male luže in mlačice ter rdečile ilovnato, opolzlo blato.

Petronov Peterček pa je ležal v topli sobi na postelji, bledega obraza in globoko vdrtih očíj.

Obrnjen proti oknu, je gledal nežne snežinke, njihov boj, njihovo igranje, in težko hropel. Davica se ga je bila lotila. Tiščalo ga je nekaj v grlu, skoro da ni mogel dihati.

Ob njegovi postelji pa je sedela skrbna mati, žalostnega, potrtega obraza. Njuni prsti so se enakomerno premikali ob rdečkastočrnih, precej debelih jagodah rožnegavenca in njeni ustni sta šepetali pobožno molitev.

Od časa do časa je prenehala v molitvi, obrnila se proti malemu bolniku in vprašala tiho šepetaje: